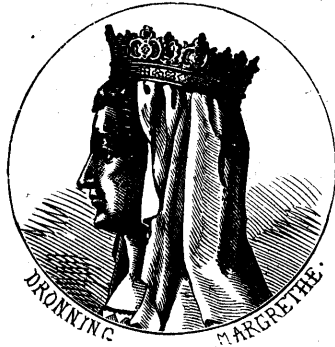

Kvinden og Samfundet

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund.

Nr. 7.

Kontor: Nørregade 33, St.

16. Februar 1901.

Udgaar hver Lørdag.

17. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet. (+ 7 Øre i Postpenge i København.) Enkelte Numre 5 Øre.
11 — — — — — Provinserne.

Julie Laurberg.

Fotograf
Hotel du Nord.
Indgang ad Porten. Elevator.

Redaktionen træffes hver
Mandag mellem Kl. 2 og 4
paa „Dansk Kvindesamfund“s
Kontor, Nørregade 33.

Artikler, som ønskes op-
taget i det forstudkommende
Nummer af Bladet, maa være
Redaktionen i Hænde senest
Mandag Middag.

Tjenestepigen for Højesteret.

Saa endte da omsider Frk. Alma Bondesens Sag, der i saa lang Tid har fanget den almindelige Opmærksomhed. Og Udfaldet maa siges at være tilfredsstillende, for saa vidt den unge Piges Uskyldighed er bleven fastslaaet ved Landets højeste Domstol, og Pletten paa hendes gode Navn og Rygte dermed afvasket. De 500 Kr. i Erstatning er et synligt Udtryk for den Retsvildfarelse, der har fundet Sted. Assessor Finsen har modtaget en Misbilligelse for sit Forhold i hele Sagen, at han rejste den elendige Historie med den farvede Kjole, og at han for Nemheds Skyld (!) har protokolleret forkert og derved ført en vanærende Straf over en brav ung Pige.

Alligevel er der ved denne Sag visse Sider, som vil efterlade et uhyggeligt Indtryk af „Kammertonen“ i dansk Retspleje. Der er et Præg af Brutalitæt, som hviler over den Maade, hvorpaa en blot mistænkt behandles eller dog kan behandles ved en dansk Domstol og i et dansk Fængsel.

Man laaner alt for villigt Øre til „bedre“ Folks Angivelser. Den letfærdige, men desuden ikke ualmindelige Tankegang hos Frk. B.s tidligere Husbondsfolk bliver med kendeelig Tilfredshed greben af Forhørsdommeren: „Tjenestepigen maa have gjort det“; „ingen anden kan have gjort det“ o. s. v. Man forstaar, at af saadan en Udsæd kan der kun gro Bitterhed op hos den tjenende og arbejdende Stand. Øvrigheden er aabenbart ikke altid tilstrækkelig paa sin Post mod slige „bedre“ Folk. Der forlyder intet om, at den letsindige Beskyldning, som har voldt Frk. B. saa megen Lidelse, er bleven gjort til Genstand for retslig Paataale. Almenheden har da ogsaa

Sophie Jensens

(forh. hos Hr. Hofvildthdl. J. L. Andersen)

Handel med

Frugt, Vildt og Fjerkræ,

Skovbogade Nr. 5.

Telefon Nr. 7015.

Daglig frisklavet Fiskefars

60 Øre pr. Pd.

saa med tilbørligt Eftertryk stemplet Angiveriet efter Fortjeneste.

Dernæst er der noget i højeste Grad oprørende i, at man kan arrestere et Menneske — skyldig eller uskyldig siger her intet — og lade det sulte fra den ene Dags Aften til næste Dags Eftermiddag.

Men endelig er der den aldeles utilgivelige Raahed, som er udvist mod Frk. Bondesen. Hun er bleven kaldt for „Tyvemær“ eller „Tyvetøs“, og hun er bleven beskyldt for at have levet usædeligt — fordi nogle Børne-fotografier blev fundne i hendes Gemmer!

Det er mod Menneskeligheden i det Hele og mod Kvindeligheden især, der er syndet i denne Sag. Man skulde ikke tro, at Politimænd, der er skyldige i slige Ting, vedblivende kunde beholde deres Stillinger. Staten, den kristelige humane Stat, hvem disse Mænd skulde repræsentere paa sømmelig Maade, kan ikke være tjent med, at dens opdragende og forbedrende Formaal bliver traadt under Fødder i den Grad. Selv om den anholdte var lige saa skyldig, som Alma Bondesen var uskyldig, maa uanstændig Tale og uhøviske Benævnelser ikke bruges, allermindst overfor en ung Kvinde, om hvem der i sædelig Henseende ikke var fjerneste Grund til at formode noget ufordelagtigt.

Her turde der nu, efter at disse sidstnævnte Ting er bleven fremdragne under Sagens Forløb ved Højesteret, være Grund for alle rettænkende danske Mænd og Kvinder, men især for de sidste, til at kræve mere Sikkerhed end hidtil for, at der føres en mere sømmelig Tone ved vore Domstole mod Arrestanter i Almindelighed og mod kvindelige Arrestanter i Særdeleshed. Den lovgivende Magt bør i fornødent Fald paakaldes. Staten bør uden Barmhjertighed fjerne Brutaliteten og Raaheden fra alle sine Enemærker.

Toni Christensen

Hjemmelavet Konfekt.

Spise- og Kogechokolade,

Kakao m. m.

Lykkesholms Alle 1 A, St.

Telefon 18311.

Varerne bringes overalt.

Sagen Alma Bondesen.

Loven er jo Samfundets højeste Værge, den ukrænelige Majestæt, om hvilken alle Partier samles, den Mynighed, for hvilken alle absolut maa bøje sig. Men for at der ikke skal komme dybe og uløselige Konflikter indenfor Samfundet, burde Loven holde Trit med den almene Udvikling. Især er det da af højeste Vigtighed, at Straffeloven, der sætter sit betydningsfulde Skel mellem Ret og Uret for dermed ikke blot at værne om Samfundet, men tillige at virke opdragende derpaa, ikke kommer hundrede Aar bagefter sin Tid.

I en Tid, hvor Broderskabstanken ryster saa stærkt paa sine Lænker som aldrig før, hvor hele Udviklingen gaar i Retning af at bryde Murene mellem de forskellige Klasser ned og at vække Solidaritetsfølelsen, saa at hver enkelt skal forstaa, at han har sin Del af Ansaret for det Hele — i en saadan Tid er det mærkeligt at se, hvor langt tilbage i en barbarisk Opfattelse den Straffelov bundet, som vi alle er undergivne.

Ved det skarpe Strejflys, som Alma Bondesens Proces kaster derover, ser vi til vor Forbavselse og Bestyrtelse, at vi endnu ikke er kommet videre end til den raa Styrkes Tid, hvor det gaar ud over den svage.

Vi ser, at et Menneske, som ikke tilhører de beskyttede Klasser — jeg mener de Klasser, hvor man har Støtte af en social Position — paa meget løse Grunde kan sigtes for en ærerørig Forbrydelse og trods sine Protester holdes i et meget langvarigt Varetægtsfængsel.

Vi ser, at et Menneske af selve Rettens Folk kan nævnes Tyv og behandles som saadan, endnu inden Sagen er oplyst, Bekendelse afgiven og Dom falden.

Vi ser videre, at en anklaget er prisgivet Dommeren. Der er ikke ved Lov beskikket en Defensor for enhver, der ikke er tilstrækkeligt inde i de juridiske Formers Kinkelkroge til at kunne forsvare sig selv; og hvor mange er vel det? Hvem af os vilde vel kunne forstaa, at Spørgsmaalet: „Er De tilfreds med Dommen?“ skal være

det samme som: „Ønsker De at appellere?“ — naar vi da ikke ved, at vi har den Ret. Men Loven sørger ikke en Gang for, at den anklagede oplyses om, at han har lovlig Ret til at søge en Defensor, hvis han saa ønsker.

Hvad der tillige maa virke oprørende og ængstende paa Bevidstheden er den Maade, hvorpaa en Varetægtsfange behandles. Alma Bondesen bliver indsat i Arresten den ene Aften og først næste Middag Kl. 2 spørger man, om hun er sulten. Hun har da været fastende fra foregaaende Dags Formiddag. Selv Aktor i Højesteret har maattet beklage dette.

Dernæst er det utilladeligt, at en sigtet Person bliver behandlet som allerede dømt, at Opsynet trakterer A. B. med den ærerørige Titulatur: *Tyvetøs*, og især at Opsynet benyttes som en Slags Inkvisition for at faa Tiltalte til at bekende.

Alt i alt er den Behandling, man lader de kvindelige Arrestanter undergaa, saa raa, at vi, hvis vi havde nogen Del i Afgørelsen af vor Stilling som Borgere, burde og maatte kræve kvindeligt Opsyn i Kvindefængsler og i Politiet.

M. A.

En Oplysning.

Maa det være mig tilladt i Anledning af en Artikel i „Kvinden og Samfundet“ for 9. Februar om Interpellationer om Kvindernes Valgret ved de forestaaende Folketingsvalg at fremkomme med følgende Oplysning:

Ved Folketingsvalget den 21. Januar 1890 blev der for første Gang, paa Foranledning af afdøde Fru Line Luplau, interPELLeret i samtlige københavnske Kredse og, saavidt jeg er indrer, ogsaa i alle andre Kredse Landet over om Kvindernes Valgret og af Kvinder. Kun et eneste Sted — i Odense — nægtede man den kvindelige Interpellant Ordet.

Siden dengang er Interpellationer om samme Sag sket — ligeledes af Kvinder — i alt Fald een Gang i københavnske Kredse.

Dersom Kvinder vilde ruste sig til denne lille Kamp, som sikkert ikke er uden Betydning, synes der ikke at være Grund til at antage, at man behøver at laane en mandlig Mund.

København den 10. Februar 1901.

Marie Luplau.

Det ideale Hjem.

Om denne Pontoppidans sidste Bog maa der enten siges meget eller intet — man ved blot ikke, hvordan man